

Зміст

ПРОЛОГ	3
--------------	---

ЧАСТИНА ПЕРША.

Журналістське Розслідування. Впливу Чорної Шляхти Венеції

РОЗДІЛ 1. Шепіт каналів – і тінь, що душить світ	5
1.1 Анонімне попередження	5
1.2 Сліди в архівах	7
1.3 Паразитична павутина	10
1.4 Тінь над Дніпром – паралелі з Київською Руссю.....	16
РОЗДІЛ 2. Світло проти павутини.....	19
2.1 Два світи – паразит і творець.....	19
2.2 Крива ЛаРуша.....	22
2.3 Голос Кузанського	25
2.4 Забруднена спадщина	28
РОЗДІЛ 3. Епістемологічна війна	32
3.1 Війна за розум. Не за території.....	32
3.2 Світова олігархічна держава	35
3.3 Фінансова армія (борговий контроль).....	39
3.4 Підготовка кадрів (сучасний аналог венеціанських шкіл).....	42
3.5 Підготовка кадрів – фабрики глобальної еліти в США	45
РОЗДІЛ 4. Борги, медіа, Давос – інструменти нової імперії.....	48
4.1 Давос – невидимі ланцюги.....	48
4.2 Контроль медіа – сучасні глашатаї Венеції	51
4.3 Економічна структура.....	55
4.4 МВФ – сучасний збирач боргів.....	59
РОЗДІЛ 5. Павутина над Україною	62
5.1 Земельна реформа – удар по майбутньому	62
5.2 Вплив на освіту – виховання нового покоління рабів	64
5.3 Наркотики як зброя чорної аристократії	65

5.4 Наркоторгівля і українські олігархи – невидимі нитки павутини.....	68
РОЗДІЛ 6. Інструменти епістемологічної війни – розвідки.....	72
6.1 Тавістоцький інститут людських відносин	72
6.2 Психологічні операції Тавістоку	74
6.3 Зміна образу людини	76
6.4 Психологічні операції в Україні	79
6.5 Розкриття зв'язків	81
РОЗДІЛ 7. Лондонський туман.....	84
7.1 City-Ukraine Hub: як Сіті затагує Україну в боргову павутину.....	84
7.2 Сто років поневолення «100-річне партнерство»: як Лондон закріплює Україну в павутині Чорної аристократії.....	86
7.3 Історична архітектура поневолення	87
7.4 Отруєння розуму: як павутина захоплює українську освіту	89
7.5 Голоси в ефірі. Як павутина контролює українські медіа	92
7.6 Розпродаж душі. Як Чорна аристократія продає Україну по частинах.....	96
7.7 Загублене покоління. Як павутина захоплює українську молодь.....	99
РОЗДІЛ 8. Від розкриття павутини до пробудження: Фізична економіка як зброя проти. Чорної аристократії».....	103
8.1 Фізична економіка ЛаРуша	103
8.2 Конкретні проекти фізичної економіки для України та Євразійського простору.....	106
8.3 Поневолення народів: від Венеції до сучасного «нового світового порядку»	109
8.4 Кульмінація в Римі: Зустріч з нащадками чорної шляхти.....	112
8.5 Пробудження	115
Заключення першої частини	117

ЧАСТИНА ДРУГА.
Павутина над Києвом. Як Чорна аристократія
захоплює Україну зсередини

ПРОЛОГ	119
РОЗДІЛ 1. Тінь на Банковій.....	122
1.1 Перші нитки	122
1.2 Механізм «внутрішнього кола».....	124
1.3 Тінь на Банковій	125
РОЗДІЛ 2. Фінансові намісники.....	126
2.1 Лондонські випускники.....	126
2.2 Механізми боргового закабалення	127
2.3 Національний банк як філія Сіті	128
2.4 Людський фактор	129
2.5 Реальність боргового ярма	129
РОЗДІЛ 3. Судова павутина	130
3.1 Суд як охоронець чужого майна	130
3.2 Конкретні справи: приватизація	131
3.3 Земельна павутина	132
3.4 Механізм «судового виховання».....	133
3.5 Людський вимір.....	133
3.6 Стратегічна мета	134
РОЗДІЛ 4. Земельні лорди.....	135
4.1 Скасування мораторію – початок великого розпродажу	135
4.2 Хто стоїть за великими агрохолдингами?.....	136
4.3 Механізм через офшори	137
4.4 Наслідки для країни	137
4.5 Зв'язок з Чорною аристократією	138
4.6 Остання нитка.....	138
РОЗДІЛ 5. Енергетична петля	139
5.1 Стратегія енергетичного закабалення	139
5.2 Обленерго: як світло стало чужим.....	140
5.3 Газотранспортна система – артерія залежності	141
5.4 Порти – морські ворота, що зачиняються.....	142
5.5 Втрата енергетичного суверенітету.....	142

5.6 Людський вимір енергетичної зради	143
РОЗДІЛ 6. Медіа-мережа	144
6.1 Система «м'якого» контролю.....	144
6.2 Як створюється «правильний» дискурс.....	145
6.3 Грантова петля	146
6.4 Механізм самоконтролю.....	146
6.5 Історична паралель	147
6.6 Наслідки для суспільства	147
РОЗДІЛ 7. Освітній фронт.....	148
7.1 Болонська система як зброя	148
7.2 Британська рада і перевиховання	149
7.3 Формування покоління без коренів	150
7.4 Ціннісна переорієнтація	151
7.5 Наслідки для майбутнього.....	151
РОЗДІЛ 8. Церковна інтрига	152
8.1 Розкол як стратегія	152
8.2 Церква як інструмент контролю свідомості.....	153
8.3 Фінансування та зовнішній вплив.....	154
8.4 Розкол як зброя проти народу	154
8.5 Зв'язок з Чорною аристократією	155
8.6 Майбутнє під питанням.....	155
РОЗДІЛ 9. Олігархи як місцеві управителі	156
9.1 Система місцевих управителів	156
9.2 Рінат Ахметов – класичний корисний олігарх	157
9.3 Ігор Коломойський – хаотичний гравець.....	158
9.4 Віктор Пінчук – свідомий гравець	158
9.5 Дмитро Фірташ і «газова» павутина	159
9.6 Інші гравці та загальна картина.....	159
9.7 Висновок Андрія	160
РОЗДІЛ 10. Молодь 2.0.....	160
10.1 Нова хвиля індоктринації.....	160
10.2 Соцмережі як головний інструмент.....	161
10.3 Фестивалі та «культурні» події	162
10.4 Лідерські програми – ковальня еліти	162

10.5 Гендерна ідеологія як зброя розриву коренів	163
10.6 Наслідки: покоління без коренів	163
РОЗДІЛ 11. Тавісток над Дніпром	164
11.1 Сучасний Tavistock: від Лондона до Дніпра	164
11.2 Страх як основний інструмент управління.....	165
11.3 Розділення суспільства – класична тактика «розділяй і володарюй».....	166
11.4 Штучні кризи як метод управління.....	166
11.5 Культурна деградація як довгострокова стратегія.....	167
11.6 Тавісток над Дніпром: повна картина.....	167
РОЗДІЛ 12. Внутрішнє коло.....	168
12.1 Архітектура «внутрішнього кола».....	168
12.2 Як працює внутрішнє коло.....	170
12.3 Конкретні приклади координації	170
12.4 Психологічний портрет «внутрішньої аристократії».....	171
12.5 Андрій усвідомлює масштаб.....	171
РОЗДІЛ 13. Полювання на Андрія	172
13.1 Перші сигнали	172
13.2 Зрада всередині.....	173
13.3 Психологічний тиск.....	174
13.4 Перший замах	175
13.5 Повне полювання	175
13.6 Андрій на межі	176
РОЗДІЛ 14. Документи з глибини	177
14.1 Відкриття.....	177
14.2 Стратегічний план на століття	178
14.3 Внутрішні звіти Британської ради	179
14.4 Найстрашніший документ.....	179
14.5 Андрій усвідомлює масштаб.....	180
РОЗДІЛ 15. Фізична економіка як зброя	181
15.1 Зустріч у темряві	181
15.2 Фізична економіка як єдина зброя.....	182
15.3 Перші реальні проекти опору.....	183
15.4 Чому це – зброя.....	184

15.5 Андрій приймає рішення	184
15.6 Перші тріщини.....	185
15.7 Остаточне підтвердження.....	186
15.8 Зустріч у ангарі.....	186
15.9 Розмова, якої не було.....	187
15.10 Найважча правда.....	188
РОЗДІЛ 16. Кульмінація в Києві.....	189
16.1 Підготовка удару.....	189
16.2 Остання перевірка	190
16.3 Остання ніч	191
16.4 Кульмінація	191
16.5 Після кульмінації.....	192
РОЗДІЛ 17. Правда, яку не можна замовчати	193
17.1 Перша реакція.....	193
17.2 Тотальна дискредитація	194
17.3 Масові протести	194
17.4 Відповідь системи	195
17.5 Андрій спостерігає	195
17.6 Остання ніч перед бурею.....	196
Епілог. Розрив чи нова павутина?	197

ПРОЛОГ

Венеція, 1239 рік.

Ніч така густа, що навіть канали здаються чорними венами, по яких тече отрута. У палаці Есте, захованому від очей дожа, збирається рада. Не офіційна – таємна. Чорні гвельфи, ультрафеодальна фракція, що уклала пакт з Папою Григорієм IX проти імператора Фрідріха II. Тут, серед запаху плісняви та ладану, сидять представники родів, які переживуть століття: Орсіні, Колонна, Контаріні, Паллавічіні. Їхні предки вже століттями контролювали торгівлю, фінанси, папські вибори.

Один з них, високий чоловік у чорному оксамиті, шепоче: *«Люди – комахи. Вони годують нас працею, боргами, війнами. Ми не правимо відкрито – ми керуємо з тіні. Борги поневолюють королів, кризи руйнують нації, а ми збираємо плоди. Світ – наш сад, де ми вирощуємо рабів».*

Вони ще не знають, що їхня модель – паразитична – пошириться Європою. Після падіння Венеціанської республіки в 1797-му ці родини перебралися до Риму, стали «чорною аристократією», оплакуючи втрату папської влади в 1870-му і носять чорний одяг як символ жалоби.

Вони фінансували хрестові походи (як Четвертий, 1202–1204, що розграбував Константинополь для сплати боргів), маніпулювали імперіями, блокували нації-держави. Паразити, що смокчуть соки з реальної праці, відволікаючи від творчості.

Але були голоси, що протистояли. У 15 столітті Ніколас Кузанський (Кузанець) бачив людину інакше: як *«живу ікону Бога»*. Розум людини – трієчний, подібний до божественного: *єдність, рівність, зв'язок*. Людина не раб, а співтворець: здатна асимілювати світ у пізнанні, творити з нічого, очищати ріки й океани, направляти сили на благо. Кузанський попереджав: паразити руйнують цю ікону, перетворюючи людину на споживача.

У 20 столітті Ліндон ЛаРуш розкрив тайну: олігархія паразитує через «монетаризм». Його модель «потрійна крива» показує: фінансова бульбашка (гіперболічне зростання спекуляцій) росте за

рахунок реальної фізичної економіки (виробництво, інфраструктура), яка падає. Третя крива – гіперінфляція – веде до колапсу. Ларуш пропонував «фізичну економіку»: ресурси на творіння, не на бульбашки; очищення природи, а не забруднення для отримання більшого прибутку.

Чому ці ідеї забуті? Бо чорна шляхта контролює медіа, університети, розвідки – інструменти епістемологічної війни за свідомість.

Київ, 2026 рік.

Грім над Дніпром, отруєним хімікатами від заводів, що належать «іноземним інвесторам». Андрій Семенко, 38-річний журналіст, сидить у темній квартирі на Подолі. За вікном – вогні міста, що ховають бруд. Він слухає Франца Шуберта – «Венський вальс», задумавшись. Екран блимає: анонімне повідомлення з Тор-браузера.

«Вони будують світову олігархічну державу без кордонів. Почни дослідження з Венеції. Або помри мовчки».

Серце калатає. За вікном – тінь фігури в дощовику.

Клік – файл завантажується.

Павутина затягує...

ЧАСТИНА ПЕРША

ЖУРНАЛІСТСЬКЕ РОЗСЛІДУВАННЯ ВПЛИВУ ЧОРНОЇ ШЛЯХТИ ВЕНЕЦІЇ

РОЗДІЛ 1

Шепіт каналів – і тінь, що душить світ

1.1 Анонімне попередження

Андрій Семенко прокинувся від гromу, що розірвав небо над Києвом. Було близько третьої ночі – той час, коли місто здається мертвим, а Дніпро шепоче про свої таємниці. Він лежав на продавленому дивані, комп'ютер ще світився синім світлом. На екрані – відкритий файл з анонімного повідомлення. Серце все ще калатало, ніби після переслідування.

Він потер очі. *«Це просто параноя»*, – подумав. Але текст не відпускав.

Файл починався з історичної довідки: «Чорна аристократія – Black Nobility. Коріння в 13 столітті, «Чорні гвельфи» – фракція, що воювала проти імператора Фрідріха II, підтримуючи Папу. Роди Орсіні, Колонна, Контаріні, Паллавічіні – нащадки венеціанських олігархів, що контролювали торгівлю, фінанси, папство. Після 1870-го, коли Італія забрала Рим у Папи, вони «одягли чорне» в знак жалоби – звідси назва «Чорна аристократія». Вони не правлять відкрито – вони маніпулюють: боргами, війнами, кризами. Приклад: Четвертий хрестовий похід 1204 року – Венеція перенаправила хрестоносців на Константинополь, щоб стерти борги. Результат – розграбування, поневолення народів».

Андрій відкинувся на спинку. Він чув про «теорії змови», але це звучало... занадто конкретно. Файл продовжував: *«Сьогодні – продов-*

ження. Вони блокують очищення океанів, річок, озер. Замість ресурсів на екологію – гроші на спекуляції, яхти, приватні армії. Паразити: харчуються працею народів, викликають кризи для контролю».

Він згадав свій останній матеріал – про скиди відходів у Дніпро від «іноземних» компаній. Корпорації, зареєстровані в офшорах, власники – невідомі. Гроші йдуть на рахунки в Лондоні, Цюриху. *«Чому ми дозволяємо? – подумав Андрій. – Океани задихаються від пластику, пластикові острови розміром з Францію, а ми купуємо нові гаджети».*

На нього налетіли спомини. Батько, покійний уже десять років, сидів з ним на Оболонській набережній. Літній вечір, кінець 1990-х. Дніпро був тоді іншим. Чистим. Батько зачерпував долонею воду, сміявся: *«Пий, Андрію, це ж жива вода. У ній купалися князі, пили воду наші діди. Риби було стільки, що можна було виловити відро за годину».* Вони ловили окунів, смажили на вогнищі прямо на березі. Вода пахла травами й річковим вітром.

А тепер... Андрій подивився у вікно. Каламутні хвилі, пінисті від мийних засобів і хімікатів. Підприємства «іноземних інвесторів» скидають відходи ночами. Риби майже немає. Люди не п'ють воду з Дніпра вже давно – і правильно роблять. Вона отруєна.

Думки переплелися з сучасністю. Чому українці живуть у країні, багатій на корисні копалини – залізо, вугілля, газ, чорноземи, – а населення бідне? Чому стільки продуктів на полицях – ковбаси, йогурти, чіпси, наповнені хімічними добавками, консервантами, підсилювачами смаку, які повільно вбивають? Чому телебачення заповнене дешевою музикою, сценами бандитизму, сексу, пропагандою однополых «шлюбів», нескінченними ток-шоу, де люди кричать одне на одного? Чому все це так однорідне – наче хтось керує з одного центру?

Він згадав слова батька, сказані одного разу ввечері, коли той гортав стару книгу про Венецію: *«Син, є сили, які не хочуть, щоб люди жили по-людськи. Вони хочуть, щоб ми були споживачами, боржниками, рабами. І вони вміють керувати через гроші й через голови».*

Тут Андрій згадав ім'я, яке чув кілька разів у розмовах з батьком і в інтернеті: Ліндон ЛаРуш. Американський мислитель, якого офіційні медіа називали «екстремістом», а батько – пророком. ЛаРуш говорив, що в усьому винна Чорна аристократія Венеції – спадкоєм-

ці тих самих родів, що століттями будували олігархічну державу без кордонів. Їхній монетаризм – система, де гроші важливіші за життя, де борги поневолюють народи, де фінанси ростуть за рахунок руйнування реальної економіки. Вони хочуть будувати світову олігархічну державу за зразком Венеціанської республіки до 18 століття – де влада належить кільком десяткам сімей, а решта – лише інструмент.

Андрій відчув, як серце стиснулося. Виникло бажання розкопати історію Венеції, зрозуміти будову її олігархічної держави. Як вони закрили доступ до влади в 1297-му, як монополізували торгівлю, як фінансували війни для стирання боргів, як отруювали суспільства наркотиками й пропагандою. Але внутрішній голос нагадував: це небезпечно. Дуже небезпечно. Люди, які копають глибоко, зникають. Або їх знаходять мертвими.

Проте азарт журналіста – той самий азарт, що колись змусив його писати про корупцію в області, попри погрози – захопив його. Він не міг зупинитися. Не після того, що побачив у файлі. Не після того, що згадував про Дніпро.

Він відкрив ноутбук знову, набрав у пошуку: «Венеціанська олігархічна республіка». Почав читати. Серце калатало сильніше.

Раптом – стукіт у двері. Тихий, але наполегливий.

Андрій завмер. Рука потягнулася до ножа на кухні.

За дверима – конверт. Чорний, без маркування. Усередині – авіаквиток до Венеції на завтра, бізнес-клас, готель на Гранд-каналі. І записка рукописним почерком:

«Знайдеш вирішення загадки в архівах Сан-Марко. Почни з родини Паллавічіні – вони ще там. Не довіряй нікому. Або вони знайдуть тебе першими».

Андрій подивився на екран: Шуберт все ще грав.

Вальс кружляв, як вода в каналах вночі під час дощу.

І в тому кружлянні ховалася загроза – і надія.

1.2 Сліди в архівах

Літак приземлився в аеропорту Марко Поло о 14:30. Андрій Семенко вийшов у вологе повітря Венеції – суміш солі, каналів і старого каменю. Місто зустрічало його, як завжди: красиве, але за-

душливе, ніби хтось стискав горло. Він узяв водне таксі до Сан-Марко – готель «Danieli» чекав, але Андрій не збирався туди йти одразу. Записка в конверті була чіткою: *«Архіви Сан-Марко. Шукай документи про Паллавічіні і Контаріні – вони ще там, у тіні»*.

Він ступив на площу Сан-Марко. Голуби кружляли, туристи фотографувалися біля базиліки, але Андрій бачив лише тіні. Базиліка – золото, мозаїки, реліквії – символ сили, яка століттями маніпулювала Європою.

Андрій увійшов до Archivio di Stato di Venezia – старовинна будівля поруч із Сан-Марко. Повітря пахло пилом і пергаментом. На рецепції – літня жінка в окулярах, синьйора Марія.

– Добрий день. Мені потрібно до фондів про родину Паллавічіні, 13–15 століття. І про венеціанську торгівлю... борги, хрестові походи.

Вона підняла брову.

– Це не для туристів. Потрібен дозвіл. Ви хто?

Андрій показав журналістське посвідчення.

– Журналіст. Пишу про історію фінансів. І екологію... як борги призводять до руйнування природи.

Синьйора Марія зітхнула, але кивнула.

– Заходьте в читальний зал. Але нічого не фотографуйте без дозволу. І... будьте обережні. Деякі документи... чутливі.

Він сів за стіл. Перед ним – мікрофільми, реєстри.

Спочатку – загальні: «Serrata del Maggior Consiglio», 1297 рік. Закриття Великої ради – влада стала спадковою для 200 родин. Бідніші купці викинуті з торгівлі, з управління державою, конкуренцію задушили. Олігархія перемогла.

Потім – рід Контаріні. Один з найвпливовіших венеціанських родів. З нього вийшло 8 дожив, банкіри, дипломати, власники торговельних флотів. Їхній девіз і менталітет найкраще виражений у словах одного з них, дожа Томмазо Контаріні (XV ст.): *«Якщо я багатий – то так угоднo Богу. Якщо я бідний – то це кара за гріхи. Тому багатство – знак божественного благословення, а бідність – знак слабкості духу»*.

Контаріні контролювали торгівлю спеціями, шовком, золотом. Після закриття «Великої ради» 1297 року вони увійшли до «Золотої книги» – списку спадкових правителів. Вони фінансували по-

ходи, видавали кредити королям під заставу земель. Якщо кредити не повертали – війна або конфіскація. Рід пережив падіння республіки 1797 року, переїхав до Риму, став частиною «чорної аристократії». Їхні гілки – в Австрії, Франції, Англії. Сьогодні – банки, фонди, вплив через «благодійність».

Андрій знайшов фрагмент листа 15 століття: Контаріні пише дожеві: *«Багатство – це воля Бога. Хто бідний – той проти Бога. Тому ми маємо право керувати»*.

Він відчув огиду. *«Це ж ідеологія паразитизму. Вони вважали себе обраними Богом, а решту – комахами»*.

Раптом хтось став позаду. Чоловік років 50, у дорогому костюмі, сиве волосся, акуратна борідка.

– Цікавитесь Контаріні, синьйоре Семенко?

Андрій здригнувся.

– Хто ви?

– Назвіть мене Джованні. Анонім найняв мене, щоб допомогти вам. Він знав, що ви прийдете в архіви. Він сказав: *«Андрій – журналіст, який вже копає в правильному напрямку. Допоможи йому знайти нитку, але нехай сам шукає – тільки так він повірить»*.

Андрій зиркнув на синьйору Марію – вона відвернулася.

– Чому я маю вам вірити? І хто цей анонім?

Джованні усміхнувся.

– Анонім не може сам вийти – його знайдуть за годину. Він читав твої статті про Дніпро, про корупцію олігархів. Побачив, що ти не куплений, що ти вже шукаєш правду. Тому він найняв мене – я знаю архіви, знаю людей, які ховають документи. Він вважає, що ти зможеш донести це до людей в Україні. Але він попередив: не довіряй нікому. Навіть мені.

Андрій вагався. Але згадка про його статті вдарила. Він писав про забруднення Дніпра, про те, як олігархи продають землю, про те, як борги душать країну. Якщо анонім читав це – значить, бачить у ньому шанс.

– Добре. Де ми поговоримо?

– Кафе «Flogian» на площі. Через годину. Не запізнюйтесь.

Чоловік пішов. Андрій зібрав нотатки. Серце калатало. Він вийшов з архіву – сонце ховалося за хмарами, канали здавалися темнішими.